

Bài 31 ĐĂNG BÊ BÁNH LÀM YÊN BÃO TỐ

Chiều buông trên cánh đồng Galilê, ánh nắng cuối ngày rơi nhẹ trên những khuôn mặt mệt mỏi của đoàn người theo Chúa. Giữa cái mệnh mông của nhu cầu và sự giới hạn của con người, Đức Giêsu cầm lấy năm chiếc bánh nhỏ. Bàn tay Người nâng lên như nâng cả nỗi mong chờ của nhân loại. Khi Người bẻ bánh, từng mảnh vụn rơi xuống như những giọt ân sủng, lan ra... đến tận người cuối cùng. Bánh được bẻ ra, nhưng lòng người lại được nối lại; bánh nhỏ bé, nhưng tình thương thì vô biên.

Hình ảnh ấy gợi lại điều rất quen thuộc với đời sống dân gian của chúng ta: ở bất cứ làng quê nào, "ai bẻ bánh cho mình ăn là người thương mình thật". Bẻ bánh không chỉ là chia thức ăn, mà là chia tấm lòng, chia sự đùm bọc. Như mẹ bẻ phần bánh ít ỏi cho con trong những ngày giáp hạt, như hàng xóm bẻ ổ bánh nóng mang sang nhà bên trong đêm mưa bão. Đức Giêsu cũng bẻ bánh như thế: như người cha lo cho gia đình, như người làng thương nhau trong lúc khó khăn, như một tấm lòng không nỡ để ai đói, ai bị bỏ rơi.

Và với những ai từng trải qua nạn đói 1945, hình ảnh bẻ bánh ấy lại càng thấm thía hơn nữa. Trong những ngày đói quay quắt, một miếng khoai, một nắm cám, một mẩu bánh nhỏ cũng có thể cứu sống một con người. Tôi đã từng thấy những bàn tay run rẩy chìa ra, những đôi mắt trũng sâu sáng lên khi ai đó bẻ đôi phần ăn ít ỏi của mình để chia sẻ. Trong cơn đói, người ta mới hiểu: **bẻ bánh là cứu sống**, là giữ nhau lại giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Đức Giêsu bẻ bánh cho dân chúng cũng với tấm lòng ấy: *"Các con không bị bỏ rơi. Ta vẫn ở đây."*

Nhưng ngay sau bữa ăn ấm áp ấy, khi niềm vui còn chưa kịp lắng, các môn đệ lại lênh đênh giữa biển đêm. Gió mạnh, sóng lớn, và nỗi sợ trùm xuống như một cơn đói khác, cơn đói bình an, **cơn đói sự hiện diện của Thầy**. Chính trong khoảnh khắc ấy, chúng ta bắt đầu hiểu sâu hơn điều mà Kinh Thánh hôm nay muốn chia sẻ: **Đấng đã bẻ bánh nuôi sống cũng là Đấng bước đến giữa sóng gió làm tan bão tố để cứu ta.** Nhưng **Thiên Chúa không hoang mang kinh hoàng trong bão tố ồn ào, mà vẫn bình thản nhẹ nhàng thịnh lặng như trong cơn gió hiu hiu.** Người quát cho gió im sóng lặng. Là vì Chúa chạnh lòng thương muốn cứu sống dân Chúa, **Là vì tình yêu Chúa dành cho dân Người vẫn còn đó không hề thay đổi.** Các môn đệ được hoàn hồn an tâm lấy lại an bình. **Quả thực Đức Giêsu đã lắng nghe Dân Người cầu khẩn kêu xin.**

Từ cánh đồng Galilê đến những làng quê Việt Nam, từ nạn đói năm xưa đến biển hồ trong đêm gió, vẫn là một Thiên Chúa duy nhất: **Đấng không để con người chìm trong đói khát hay bão tố của cuộc đời.**

I. ĐỨC GIÊSU ĐI TRÊN MẶT NƯỚC TRƯỚC NỖI SỢ CỦA DÂN NGƯỜI

Giữa đêm tối, con thuyền của các môn đệ bị sóng đánh chập chờn. Gió ngược thổi mạnh, và nỗi sợ làm họ rối loạn. Chính trong khoảnh khắc ấy, Đức Giêsu đến gần, không phải bằng một phép lạ rực rỡ, nhưng bằng **bước chân nhẹ nhàng trên mặt nước**, trên chính điều họ đang sợ hãi. Họ hoảng hốt tưởng là ma. Nỗi sợ làm họ không nhận ra Thầy mình. Nhưng Đức Giêsu nói: **"Đừng sợ, chính Thầy đây."** Phêrô bước xuống nước, nhưng khi nhìn mây vẫn vũ, nghe gió bão gầm vang, ông chìm xuống. **Đức Giêsu nắm lấy tay ông**, như Người vẫn nắm lấy tay chúng ta khi niềm tin chao đảo.

Nỗi sợ là thật. Sóng gió là thật. Nhưng **Đấng đến với ta giữa bão tố còn thật hơn.** Người không trách móc, nhưng nâng dậy. Không làm ta choáng ngợp, nhưng làm lòng ta bình an. Thánh Matthêu trình thuật **Tin Mừng** cho biết Phêrô đã hoàn hồn, lấy lại bình an và thưa cùng Thầy: *"Xin truyền cho con đi trên mặt nước mà đến cùng Thầy".*

"Khi dân chúng đã ăn no, lập tức Chúa Giêsu giục môn đệ trở xuống thuyền mà qua bờ bên kia trước, trong lúc Người giải tán dân chúng. Giải tán họ xong, Người lên núi cầu nguyện một mình. Đến chiều, Người vẫn ở đó một mình. **Còn thuyền thì đã ra giữa biển, bị sóng đánh chập chờn vì ngược gió.**

Canh tư đêm tối, Người đi trên mặt biển mà đến với các ông. Thấy Người đi trên mặt biển, **các ông hoảng hồn** mà nói rằng: "Ma kìa!", và các ông **sợ hãi kêu la lớn tiếng**. Lập tức, Chúa Giêsu nói với các ông rằng: **"Hãy yên tâm. Thầy đây, đừng sợ!"** Phêrô thưa lại rằng: **"Lạy Thầy, nếu quả là Thầy, thì xin truyền cho con đi trên mặt nước mà đến cùng Thầy"**. Chúa phán: "Hãy đến!" Phêrô xuống khỏi thuyền, bước đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa Giêsu. Khi thấy gió mạnh, ông sợ hãi và sắp chìm xuống nên la lên rằng: **"Lạy Thầy, xin cứu con!"** Lập tức, **Chúa Giêsu giơ tay nắm lấy ông** mà nói: **"Người hèn tin, tại sao mà nghi ngờ?"** Khi cả hai đã lên thuyền thì gió liền yên lặng. Những người ở trong thuyền đến lạy Người mà rằng: **"Thật, Thầy là Con Thiên Chúa"**. (Mt 14,22–33)

Từ câu chuyện Đức Giêsu bẻ bánh nuôi dân và bước đến giữa sóng gió, Lời Chúa hôm nay mở ra cho chúng ta **một hành trình đức tin sâu hơn**. Hành trình ấy không chỉ diễn ra trên mặt biển Galilê, mà còn **trong chính tâm hồn con người**: nơi những cơn bão thầm lặng, nơi những nỗi sợ không gọi thành tên, nơi những khát vọng bình an vẫn âm thầm cháy.

Và để hiểu được cách Thiên Chúa hiện diện trong những cơn bão ấy, *Bài Đọc I đưa chúng ta trở về với kinh nghiệm của ngôn sứ Êliá*. Một kinh nghiệm rất khác với những gì mắt người thường mong đợi: **Thiên Chúa không đến trong cuồng phong, không đến trong động đất, không đến trong lửa dữ, nhưng Thiên Chúa đến trong tiếng gió hiu hiu, nhẹ đến mức chỉ ai biết lắng nghe mới nhận ra.**

II. ĐỨC GIÊSU KHÔNG Ở TRONG BÃO TỐ, NHƯNG TRONG TIẾNG GIÓ HIU HIU

Êlia cũng từng sợ hãi và trốn chạy. Ông mong gặp Thiên Chúa trong những gì mạnh mẽ: cuồng phong xé núi, động đất rung chuyển, lửa bùng cháy. Nhưng Thiên Chúa **không ở trong những điều ấy**. Người đến trong **tiếng gió hiu hiu**, nhẹ nhàng, âm thầm. Điều này soi sáng Tin Mừng: **Đức Giêsu đến giữa bão tố không phải để làm ta kinh hãi, nhưng để làm lòng ta lắng lại**. Người đến không phải trong tiếng sấm, mà **đến trong lời thì thầm: “Đừng sợ.”**

Thiên Chúa của Êlia cũng là Thiên Chúa của các môn đệ, và cũng là Thiên Chúa của chúng ta hôm nay: Đấng đến trong sự hiền lành để chữa lành nỗi sợ. *Chuyện Thiên Chúa đến với Elia được Sách Các Vua tường thuật nơi **Bài Đọc I**: “Người hãy ra đứng trên núi trước tôn nhan Chúa”.*

Trong những ngày ấy, **khi Êlia đã lên núi Horeb của Thiên Chúa, ông trú ẩn trong một cái hang...** Có lời Chúa phán cùng ông rằng: **“Hãy ra đứng trên núi trước tôn nhan Chúa”**. Bỗng Chúa đi qua; *có một cơn gió mạnh xé núi non và nghiền nát đá trước mặt Chúa; nhưng Chúa không ở trong gió bão*. Sau trận gió bão thì đất động; **Chúa cũng không ở trong cơn động đất**. Sau cơn động đất thì có lửa; nhưng **Chúa cũng không ở trong lửa**. **Sau lửa thì có tiếng gió hiu hiu**. Vừa nghe thấy, Êlia liền lấy áo choàng che mặt lại, đi ra đứng ở cửa hang. (1 V 19, 9a. 11-13a)

Nếu trong tiếng gió nhẹ Êlia nhận ra sự hiện diện âm thầm của Thiên Chúa, thì thánh Phaolô lại nhận ra một điều khác nhưng không kém phần quan trọng: **tình yêu của Thiên Chúa không bao giờ đổi thay**. Dù dân Người có lúc xa lìa, dù lòng người có lúc nguội lạnh, Thiên Chúa vẫn trung tín, vẫn yêu, vẫn chờ đợi. Từ sự thinh lặng hiền hòa của Khôrép, Lời Chúa dẫn chúng ta đến trái tim nồng cháy của Phaolô để thấy rằng: **tình yêu ấy của Thiên Chúa không bao giờ đổi thay và bền vững hơn mọi bão tố**.

III. ĐỨC GIÊSU DÀNH CHO DÂN NGƯỜI TÌNH YÊU KHÔNG HỀ THAY ĐỔI

Trong **Bài Đọc II** Thánh Phaolô đau đớn vì dân Ítraen chưa nhận ra Đấng Cứu Thế. Nhưng chính nỗi đau ấy lại chứng minh một điều: **Tình yêu của Thiên Chúa dành cho dân Người là tình yêu trung tín, không bao giờ bỏ rơi**. Đấng đã chọn họ, đã dẫn họ qua sa mạc, đã nuôi họ bằng manna, đã bẻ bánh cho họ, **vẫn là Đấng đến giữa bão tố để cứu họ**. Tình yêu ấy không thay đổi. Tình yêu ấy là lý do Đức Giêsu đến với các môn đệ trong đêm tối. Tình yêu ấy là lý do Người đến với chúng ta trong những cơn bão của cuộc đời. Tình yêu ấy mãnh liệt đến nỗi trong thư gửi tín hữu Rôma, Ngài viết: *“Tôi đã ước ao được loại khỏi Đức Kitô vì phần ích anh em của tôi”*:

“Anh em thân mến, tôi xin nói thật trong Đức Kitô, tôi không nói dối: lương tâm tôi làm chứng cho tôi trong Thánh Thần: là **tôi buồn phiền quá đỗi, lòng tôi hằng đau đớn luôn**. **Chính tôi đã ao ước được loại khỏi Đức Kitô vì phần ích anh em của tôi, là những thân nhân của tôi về phần xác**. Họ đều là người Israel, họ được quyền làm nghĩa tử, được vinh quang, giao ước, lề luật, việc phượng tự và lời hứa: các tổ phụ cũng là của họ, và bởi các đấng ấy mà Đức Kitô sinh

ra phần xác, Người là Thiên Chúa trên hết mọi sự, đáng chúc tụng muôn đời. Amen. (Rm 9,1-5)

Và chính vì tình yêu của Thiên Chúa không bao giờ đổi thay, nên Người luôn lắng nghe tiếng kêu của dân Người.

IV. ĐỨC GIÊSU LẮNG NGHE DÂN NGƯỜI KÊU XIN

Thánh Vịnh Đáp ca hôm nay là lời đáp lại của cộng đoàn tín hữu mọi thời: lời khẩn cầu, lời trông cậy, lời xin Chúa tỏ lòng từ bi và ban bình an, là lời cầu nguyện của toàn dân **đáp lại tình yêu vô biên của Thiên Chúa đã lắng nghe dân Người kêu xin:** *"Lạy Chúa, xin tỏ lòng từ bi Chúa cho chúng con, và ban ơn cứu độ của Ngài."*

Đó là tiếng lòng của những người đã nhận ra Thiên Chúa đến trong thinh lặng, Thiên Chúa đến giữa bão tố, Thiên Chúa đến vì yêu. Và khi nhận ra điều ấy, dân Chúa không thể không cất tiếng tán tụng và kêu xin: *"Lạy Chúa, xin cho chúng con bình an của Ngài."*

[9] Con đang nghe rõ lời Ngài,
Lời Ngài chúc phúc là lời "Bình An!":
Bình an cho khắp dân Ngài,
Cho người tín nghĩa, cho ai trung thành!
[10] Phải, ơn cứu độ dành cho kẻ ngay lành kính Chúa,
Để vinh quang Người chiếu toả trên xứ sở của chúng ta.
[11] Ân tình, tín nghĩa giao hoà,
Hoà bình công lý nay đã giao duyên.
Tín thành dưới đất mọc lên,
Trời cao nhìn xuống ái nhân công bình.
[12-14] Chính Người sẽ ban ơn lành lộc phúc,
Hoa trái sẽ từ lòng đất trở sinh,
Mở lối Người đi là đạo tiền binh Công Lý,
Nối gót theo Người là đoàn hậu vệ Bình An.
(Tv 85, 9-10. 11-12. 13-14)

=><http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

Từ cánh đồng Galilê đến biển hồ trong đêm gió, từ tiếng gió hiu hiu của Êlia đến nỗi thao thức của Phaolô, chúng ta được mời gọi trở về với chính cuộc đời mình. Mỗi người đều có những cơn bão riêng, thầm kín. Nhưng Đức Giêsu vẫn đến nhẹ nhàng, nghe lời kêu xin của Phêrô, kéo Phêrô lên khỏi nước. Cùng với Phêrô chúng con xin dâng lời nguyện:

V. LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,
Chúa bẻ bánh để nuôi sống dân Người, Chúa bước đi trên mặt nước để làm yên bão tố trong lòng các môn đệ, xin Chúa đến với chúng con trong những đêm tối của cuộc đời.

Khi chúng con sợ hãi, xin cho chúng con nghe được tiếng Chúa thì thầm: **"Đừng sợ, chính Thầy đây."** Khi niềm tin chúng con chao đảo, xin nắm lấy tay chúng con như Chúa đã nắm lấy tay Phêrô, và tìm thấy Chúa trong **tiếng gió hiu hiu** bình an của tâm hồn, xác tin vào tình yêu trung tín của Chúa, để dù sóng gió nổi lên, chúng con vẫn biết rằng **Chúa luôn đến, và luôn yêu thương chúng con.**

Ben. Đỗ Quang Vinh